

256 лузі автоматизації виробничих процесів. Канд. тех. н. (1971), проф. (1988). Засл. діяч н. і т.

Україні (1992). Закін. Криворізь. гірничоруд. ін-т (Дніпроп. обл., 1964). Працював у Н.-д. та дослідно-конструктор. ін-ті автоматизації чорної металургії (Дніпропетровськ, 1965–71); від 1971 – у Кіровогр. тех. ун-ті: зав. (1975–78 і 1996–97), проф. (від 1997) каф. автоматизації вироб. процесів, проректор з навч. роботи (1978–87), ректор (1987–96). Осн. напрям наук. дослідж. – автоматизації збагачення руд та с.-г. вироб.-ва.

Пр.: Автоматизация процессов обогащения руд. К., 1972 (співавт.); Автоматика и автоматизация мобильных сельхозмашин. К., 1984 (співавт.); Автоматика та автоматизація виробництва сільгоспмашин: У 2 ч. К., 1993; Введение в микропроцессорную технику. К., 1995 (співавт.); Дискретні пристрої автоматики. К., 2004 (співавт.); Типові пристрої автоматизації процесів технологічних процесів тваринницьких фермерських господарств. К., 2005 (співавт.).

М. Д. Пархоменко

КОНДРАТЕЦЬ

Іван Якович (22. 06. 1919, м. Прилуки Полтав. губ., нині Черніг. обл. – 24. 10. 2003, смт Варва Черніг. обл.) – військовик. Герой Рад. Союзу (1944). Учасник 2-ї світ. війни. Держ. та бойові нагороди СРСР. Від 1936 працював у Прилуц. відділ. «Союздруку». 1938 заарешт., за звинуваченням у антирад. пропаганді (декламував заборонені вірші О. Мандельштама) засудж. до 7 р. таборів. Восени 1942 разом із ін. ув'язненими, які виявили бажання захищати Батьківщину, звільнений і мобілізов. до Червоної армії. Відзначився 28 вересня 1943 під час форсування Дніпра поблизу с. Мишуриного Верхньодніпров. р-ну Дніпроп. обл. У жовтні того ж року поблизу м. Кривий Ріг (Дніпроп. обл.) важко поранений потрапив у полон. Утримувався у концтаборі в м. Гамбург (Німеччина). З

метою втечі погодився на співпрацю з нім. розвідкою, пройшов підготовку в спец. школі. У листопаді 1944 переправлений на тер. Польщі з завданням вести розвідув.-диверс. роботу в тилу рад. військ, однак відразу ж здався органам контррозвідки і добровільно повідомив про обставини, за яких потрапив у полон і пішов на співпрацю з німцями. У січні 1945 військ. трибуналом 3-го Білорус. фронту засудж. до 15 р. ув'язнення. Покарання відбував у Карагандин. таборі (Казахстан). 1955 звільнений, 1966 повністю реабіліт. (отримав медаль «Золота Зірка» і орден Леніна). Жив і працював у Варві.

Літ.: Звягинцев В. Трибунал для героев. Москва, 2005.

А. К. Немикін

КОНДРАТИК

Леонід Йосипович (16. 05. 1960, с. Селець Дубровиць. р-ну Рівнен. обл.) – філософ, соціолог. Д-р філос. н. (2005), проф. (2007). Закін. Луцький пед. ін-т (1981), де й працює (нині Сх.-європ. ун-т); від 2005 – зав. каф. соціології та дир. Ін-ту соц. наук. Наук. дослідж.: історія соціал. і релігієзнав. думки в Україні, соціогуманітарна освіта молоді.

Брав участь в укладанні словника-довідника «Соціологія: Терміни, поняття, персоналії» (К.; Л., 2002).

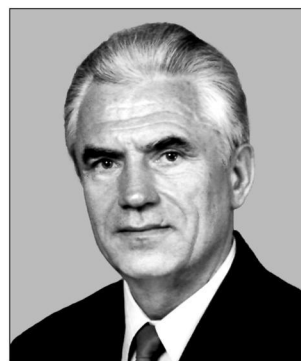
Пр.: Культура, релігія, атеїзм. К., 1991 (співавт.); Релігієзнавча концепція В'ячеслава Липинського. Лц., 2002; Українське релігієзнавство доби національного відродження. Лц., 2004; «Українське християнство» Михайла Грушевського: філософсько-соціологічний аналіз. Лц., 2006; Світ в мені, і в світі Я // Країна знань. 2010. № 4.

А. Г. Моренко

КОНДРАТОВ

Владислав Тимофійович (13. 08. 1945, м. Здолбунів Рівнен. обл.) – фахівець у галузі метрології. Д-р тех. н. (2001), проф. (2006). Закін. Львів. політех. ін-т (1968). Працював 1970–

72 у проблем. лаб. росту рослин Білорус. с.-г. академії (м. Горькі Могильов. обл.); від 1975 – в Ін-ті кібернетики НАНУ (Київ); від 1976 – кер. групи, від 1989 – зав. лаб. наук. приладобудування, від 1996 – пров. н. с. Запропонував теорію надлишк. вимірювань величин різної фіз. природи (з автоматич. виключенням системат. похибок); синтезував гнучкі ймовірнісно-фіз. моделі метрол. відмов засобів вимірювання.

Пр.: Теория метрологической надежности: функция распределения Кондратова-Вейбулла // Вісн. Хмельн. ун-ту. Тех. науки. 2008. № 3; Теория избыточных измерений: основные измерительные операции // Там само. 2010. № 1; Метроника, вероятностно-физические модели метрологических отказов средств измерений и их графические портреты // Вимірюв. та обчислюв. техніка в технол. процесах. 2010. № 1; О фундаментальности физических теорий // Законодательная и приклад. метрология. 2010. № 1.

В. І. Водотоква

КОНДРАТОВ

Володимир Леонідович (29. 11. 1971, Севастополь) – тренер (самбо, дзюдо). М. сп. (1993), засл. тренер України (2009) з самбо. Закін. Харків. ін-т фіз. культури (1993). Багатораз. переможець та призер першостей і чемпіонатів України. Виступав за спорт. т-ва «Зеніт», «Україна» (обидва – Севастополь) у ваговій категорії 62 кг. Тренери: А. Макін, Е. Полянський. Від 1993 працював тренером-викл., заст. дир. з навч. роботи ДЮСШ «Чайка»; від 2005 – ст. тренер відділ. самбо ДЮСШ; водночас від 2011 – тренер у Школі вищої спорту майстерності та тренер-викл. спорт. т-ва «Динамо» (усі – Севастополь). Тренер юніор. збір. команди України з самбо (від 2007). Серед вихованців – багатораз. призер чемпіонатів світу та Європи А. Каштанов, переможець та призер першостей світу та Європи І. Єфанов, А. Тищенко.

О. К. Кумельська, О. І. Огієнко

КОНДРАТОВ

Сергій Олексійович (20. 03. 1952, с. Шабровське Свердлов. обл., РФ) – хімік. Д-р хім. н. (2003), проф. (2007). Закін. Новосибір. ун-т (РФ, 1974). Працював у Новосибір. ін-ті орган.

хімії Сибір. відділ. АН СРСР (1974–76); Рубіжан. філії НДІ орган. напівпродуктів і барвників (Луган. обл.; 1976–88); від 1988 – у Рубіжан. філії Сх.-укр. ун-ту; від 2000 – зав. каф. вищої математики та комп'ютер. технологій. Наук. дослідж.: каталіз; матем. моделювання кінетики поліконденсац. процесів; застосування матем. методів у хімії.

Пр.: Нові підходи до стабілізації полівінілхлориду // ХПУ. 1998. № 3; Математическое моделирование поликонденсации с обрывом полимерной цепи // Высокомолекуляр. соединения. Сер. Б. 2002. Т. 44, № 4; Кинетика взаимодействия полиметиленамочевин с дисперсионной средой // ЖФХ. 2002. Т. 76, № 3; Компьютерное моделирование равновесной поликонденсации // Вісн. Сх.-укр. ун-ту. 2011. № 10(164), ч. 2 (співавт.); Моделирование непрерывного нитрования бензола в реакторе с переменным временем пребывания // Там само (співавт.).

А. С. Тимошин

КОНДРАТОВИЧ (КОНРАТОВИЧ)

Іриней Михайлович (18. 03. 1881, Ужгород – 14. 05. 1957, там само) – журналіст, історик, церковний діяч. Закін. Ужгород. г-зію (1899) та Ужгород. греко-католич. богослов. семінарію (1903). Викладав в Ужгород. учител. семінарії. 1904 єпископом Ю. Фіртаком рукопоклад. у сан священника. Служив у м. Шаторолі-йойгей (нині Угорщина), с. Колонича (нині Пряшів. краю, Словаччина). Під час 1-ї світ. війни – капелан угор. війська. 1921–38 – парох у с. Гунковце (нині Пряшів. краю), 1938–49 – у с. Йовра (нині Сторожниця Ужгород. р-ну Закарп. обл.). Чл. єпарх. консисторії (1928). Віце-президент «Подкарпатського общества наук» (1941–44). Радник Мін-ва

освіти Угорщини (1942). Чл. т-ва ім. О. Духновича. 1949 перейшов до РПЦ, очолював ініціативну групу з возз'єднання греко-католиків із РПЦ. 1949 піднес. до сану протоієрея. 1949–52 – настоятель Ужгород. Хресто-Воздвижен. собору. 1952–57 служив у с. Доманинці (нині у складі Ужгорода) та Сторожниця. 1957 признач. обл. благочинним, але до обов'язків не приступив.

Автор 4-х підручників з релігій словац. мовою. У 1920–40-х рр. виступав з істор. статтями та дослідж., порушуючи актуал. й дискус. питання, які вміщував у вид. «Карпаторусській вѣстникъ» («Рукописный Мѣсяцесловъ изъ 1805 года», 1922, ч. 26; «Стародавня краинска граница и ей остатка въ Ужанской жупѣ», 1923, ч. 7; «Историческое скоморошество. Дачо о поселеняхъ русиновъ», ч. 18–19; «Синьо-жолтый прапоръ и червены медвѣдь», 1924, ч. 2), «Подкарпатська Русь» («Додатки к исторіи школьництва Пѣдкарпатскоѣ Руси», 1924, ч. 2; «Стремлѣня за руську печатню на Пѣдкарпатскоѣ Руси и памятники старопечатныхъ церковныхъ книгъ», ч. 4; «Борьба за руський языкъ в Ужгородскоѣ гимназіи», 1927, ч. 6), «Недѣля» («Из нашей исторіи. Кто мы?», 1935, 6 октября; «Стародавня вѣра нашихъ предковъ», 27 октября), «Руський народный голосъ» («Алексѣй Леонидовичъ Петровъ и новые пути карпаторусской исторіографіи» 1936, ч. 14), «Зоря–Найна!» («Новѣ пути Пѣдкарпатской исторіографіи», 1941, ч. 1–2) тощо.

Пр.: Історія Подкарпатскоѣ Руси для народа. 1924; 1925; 1991; Памятка съ Клокововского отпуска. Съ исторією чудотворного образа и съ піснями. 1927; Къ исторіи стародавняго Ужгорода и Пѣдкарпатской Руси до XIV вѣка. 1928; Очерки изъ исторіи Мукачевской епархи. 1931; Граф Стефан Сейчений, его житя и культурна діяльність. 1941 (усі – Ужгород).

Літ.: Лелекач М., Гарайда І. Загальна бібліографія Подкарпаття. Унгарь, 1943; Иринея Кондратовичъ // Великий

с.-г. календарь Подкарп. об-ва наукъ на переступ. рокъ 1944. Унгарь, 1943; *Самош В., прот.* Пам'яті протоієрея о. Иринея Кондратовича // Православ. вісн. 1957. № 5; *Алмаші М.* Русинська історіографія. Уж., 2011.

Ю. В. Данилець, О. І. Мониц

КОНДРАТОВИЧ

Лука Лукич (17. 10. 1866, Мінськ – ?) – військовик. Закін. Псков. кад. корпус, 3-є Олександрів. військ. уч-ще (1887), Микол. академію Генштабу (1895). Служив у Омському військ. окрузі, 1900–03 викладав у Чугуїв. піхот. юнкер. уч-щі (нині Харків. обл.). Учасник рос.-япон. війни 1904–05 у складі 2-ї пішої пластун.

бригади Кубан. козачого війська. Під час 1-ї світ. війни – начштабу 23-го армій. корпусу, нач. 1-ї окремої піхот. бригади, ком-р 1-ї піхот. дивізії, генерал-майор. Навесні 1917 – у резерві при штабі Пд.-Зх. фронту. Делегат 1-го і 2-го Всеукр. військ. з'їздів. У червні 1917 обраний чл. Укр. ген. військ. ком-ту: голова комісії спецслужб, нач. консультатив. відділу. Введений до складу УЦР, де, на відміну від більшості соціалістично налаштованих чл., обстоював ідею створення регуляр. нац. армії. Генерал для особл. доручень Ген. Секретаріату військ. справ УНР, один з організаторів Сірої дивізії. На поч. 1918 виїхав до Ташкента й очолив антирад. Туркестан. військ. орг-цію. 1918–19 – командувач Білорус. нар. армії, 1920 – ком-р 1-ї Білорус.-Литов. дивізії польс. армії. Подальша доля невідома.

Літ.: Голинков Д. Л. Крушение анти-советского подполья в СССР (1917–1925 гг.). Москва, 1975; Литвин М., Науменко К. Збройні сили України першої половини ХХ ст. Генерали і адмірала. Л.; Х., 2007.

К. Е. Науменко

КОНДРАТОВИЧ

Микита Улянович (08. 05. 1917, с. Росава, нині Миронів. р-ну Київ. обл. – 13. 12. 1986, смт Сіверський Ленінгр. обл.) – військовик. Герой Рад. Союзу (1946).

Учасник 2-ї світ. війни. Держ. та бойові нагороди СРСР. В армії від 1937. Закін. Одес. військ. авіац. школу льотчиків (1938). На фронті від 1941. До травня 1945 здійснив 313 бойових вильотів на розвідку та штурмування живої сили і бойової техніки ворога. Після війни продовжив службу у ВПС. Від 1954 – майор запасу. Мешкав і працював у Сіверському.

Г. Ф. Позняк

КОНДРАТОВСЬКА

Надія Дмитрівна (06. 07. 1941, Львів) – актриса. Засл. арт. України (2009). Закін. Київ. ін-т театр. мист-ва (1974; викл. *О. Соломарський*). Відтоді працювала у Львів. укр. драм. театрі ім. М. Заньковецької. Від 1978 – актриса Нац. театру рос. драми ім. Лесі Українки (Київ). К. – яскрава творча індивідуальність, лірична й ексцентрична, наділена сильним темпераментом, муз. даними.

Ролі: Жєня («Тил» М. Зарудного), Катєрина («В степах України») О. Корнійчука), Варка («Піднята цілина» за М. Шолоховим), Світлана («Головний экзамен» І. Шамякіна), Лаговська («Кафедра» В. Врублевської), Дуняша («Вишневий сад» А. Чехова), Мадемузель Кап'юла, Фліпот («Запрошення до замку», «Генерали в спідницях» Ж. Ануя), Сарацінка («Помста по-італійськи» Л. Піранделло), П'єра («Трохи ніжності» А. Ніколаї), Діана («Філумена Мартурано» Е. де Філіппо), Пані Пантич («ОБЕЖ» Б. Нушича), Олімпія («Блоха у вусі» Ж. Фейдо), Сюзетта («Сімейна вечеря» М. Камолетті).

Літ.: *Вороненко К.* Її друге обличчя // ГУ. 1992, 7 берез.; *Платонова В.* І лірич. й ексцентричн // Театр.-концерт. Київ. 2006. № 7.

Б. О. Курицин

КОНДРАТОВСЬКИЙ

Федір Федорович (11. 08. 1869, м. Нижній Новгород, Росія – ?) – військовик. Закін. Аракчеев. кад. корпус (1888), 3-є Олександрів. військ. уч-ще (1890). Служив у 12-ій артилер. бригаді. Під час 1-ї світ. війни – на фронті, генерал-майор. В армії Української Держави 1918 – пом. ком-ра 6-ї важкої гармат. бригади 6-го

Полтав. армій. корпусу (дислокувалася у м. Ромни, нині Сум. обл.). Подальша доля невідома.

Літ.: Литвин М., Науменко К. Збройні сили України першої половини ХХ ст. Генерали і адмірала. Л.; Х., 2007.

М. Р. Литвин, К. Е. Науменко

КОНДРАТСЬКИЙ

Леонід Степанович (13. 05. 1935, м. Кременчук, нині Полтав. обл.) – архітектор. Чл.-кор. Укр. академії арх-ри (2008). Держ. премія України ім. Т. Шевченка (1987), Держ. премія СРСР у галузі літ-ри, мист-ва і арх-ри (1989).

Закін. Київ. інж.-буд. ін-т (1963; викл. *О. Тацій*). Працював від 1963 в ін-ті «Черкасиоблпроект»; від 1967 – архітектор Черкас. худож.-вироб. майстерень Худож. фонду України; від 2006 – гол. архітектор проекту приват. підпр-ва «Творча майстерня “Арх-ра”» (Черкаси). Серед реаліз. проєктів – мед. уч-ще (1964), ресторан «Славутич» (1966), Палац культури «Дружба народів» (1980), обл. краєзнав. музей (1985), реконструкція обл. філармонії (2005) у Черкасах, центр с. Матусів Шполян. р-ну (1980),

Черкаський обласний краєзнавчий музей. 1985. Арх. Л. Кондратський (співаєт.)

реконструкція Канів. музею нар.-декор. мист-ва (2006), музей-садиба військовика, героя України К. Дерев'янка у с. Косенівка Уман. р-ну (2007), музей нар. вчителя України О. Захаренка у с. Сахнівка Корсунь-Шевченків. р-ну (2008), архіт. частини мемор. комплексу жит. і воїнам-визволителям, які загинули під час 2-ї світ. війни, у м. Жашків (1979), пам'ятника М. Залізняка у с. Медведівка Чигирин. р-ну (1995) Черкас. обл.

М. Я. Собчук, С. М. Фурсенко